

หวงรัก

บทที่ 25

มณฑิราต้องหยุดชะงักเมื่อออกจากห้องน้ำหลังจากตื่นนอนแล้ว พบว่าฟ้ารุ่งกำลังสนใจอยู่กับเครื่องประดับกล่องเล็กกล่องน้อย หญิงสาวจับมันแยกออกเป็นกลุ่ม เตรียมจัดเรียงใส่กล่องใหญ่กว่าซึ่งเป็นกล่องพลาสติกบ้าง กล่องโลหะเงินมีลวดลายบ้างที่จัดเตรียมไว้

“ฟ้ากำลังทำอะไรหรือ” เธอถาม

ฟ้ารุ่งหันมาตอบว่า “สำรวจสมบัติจะ บางอย่างจะคืนให้คุณภริ บางอย่างจะต้องเอาไปเก็บไว้ที่ธนาคาร เพื่อว่าต้องย้ายบ้าน จะได้ไม่ต้องเป็นห่วง”

มณฑิราเดินมายืนดูอย่างสนใจ สะดุดใจกับคำพูดของฟ้ารุ่ง “อะไร ใครจะย้ายบ้าน”

“ก็ฟ้าไง ฟ้าบอกมณแล้วว่าที่นี่ไม่ใช่บ้านของฟ้า สักวันหนึ่งก็ต้องไป แต่ว่าเมื่อวานนี้แสงดาวมาออกปากไล่ ฟ้าก็เลยคิดว่าจะไม่รอช้าอีกแล้ว”

“ย้ายแสงดาวนะหรือออกปากไล่เธอ เขามีสิทธิ์อะไรจะมาไล่ เขามาที่หลังแท้ๆ”

“มีสิทธิ์หรือไม่มี ฟ้าก็ไม่อยากจะรบราด้วย ยังไงๆ ที่นี้ก็ไม่ใช่ของเรา ก่อนคุณพีจะเสีย เขาก็เตรียมจะให้ฟ้าย้ายออกไปอยู่แล้ว อาจจะเป็นเพื่อภรรยาอีกคนของเขาก็ได้” เธอยกไหล่กลบเกลื่อนอาการที่น้ำตารื้นขอบตา กับน้ำเสียงพรั่นที่ขาดหายไปเฉยๆ

“คุณภริไม่ได้ต้องการให้ฟ้าย้ายไปไหนนี่นา”

“ช่างเถอะ คุณภริไม่เกี่ยว”

มณฑิรามองอย่างฉงน แปลกคนจริง บ้านหลังใหญ่ โอ้อ่า ฟ้ารุ่งเคยครอบครองดูแลประดุจเป็นคุณผู้หญิงเจ้าของบ้าน จู้ๆ ก็ จะตัดใจทิ้งไปอย่างไม่อาลัยไยดี มณฑิราอยากรู้เหลือเกินว่าเพื่อนสาวรู้สึกอย่างไรกันแน่ หรือว่าฟ้ารุ่งมีจุดหมายอื่น

แน่ละ ใครเล่าจะทำให้เธอละทิ้งได้ทุกอย่าง หากไม่ใช่ กณาท มณฑิราถามว่า “พีณาทรูเรื่องด้วยหรือเปล่า”

“รู้”

“มินาชิ ตัวเองถึงไม่ลังเลที่จะไปเลย” หญิงสาวร้องออกมา

ฟ้ารุ่งถอนใจ ไม่ง่ายที่จะทำให้มณฑิราเข้าใจถึงความรู้สึกและความนับถือตัวเองที่เธอมี และมันอยู่เหนือเรื่องของความรักความใคร่ ความไร้เหตุผลทั้งหลายที่มณฑิราเข้าใจไปเอง

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก มณ”

มณฑิราค้อนให้ “ปากแข็งไม่เข้าเรื่อง”

เธอไม่วางตาจากกล่อง “สมบัติ” ซึ่งฟ้ารุ่งเปิดกล่องนั้นกล่องนี้ดู ก่อนที่จะแยกแต่ละชิ้นเข้ากลุ่ม ชะโงกหน้าหยิบชิ้นดู “ต้าย แหวน สวยจังเลย..... อู๋ยเข้มกลัดนี่น่ารักจัง..... ดูกำไลนี้สิ พลอยสีช้วยสวย”

“ส่วนใหญ่เป็นของที่คนเอามาขายให้คุณพีเวลาร้อนเงินกับเอามาจ่ายแทนดอกเบีย บางอย่างต้องเก็บไว้เพื่อเจ้าของเขานำเงินมาไถ่คืน”

มณฑิราลองหยิบฉวยเครื่องประดับชิ้นนั้นชิ้นนี้มาลองสวมใส่ พลังก็ไล่ถามมูลค่าซึ่งฟ้ารุ่งไม่เคยตอบได้

“อาไร ทำไมไม่รู้ราคาของสักชิ้นเดียว”

“กำลังคิดว่าจะเอาบางชิ้นไปตีราคาเหมือนกัน เพื่อว่าจำเป็นก็ต้องตัดใจขาย”

“บ้าแล้ว ตัวจะมีความจำเป็นอะไรขนาดนั้น”

ฟ้ารุ่งนึกถึงลูก แต่ครั้งจะพูดก็หยุดไว้ รอให้แน่ใจก่อนค่อยบอกมณฑิรา

“มีของคุณพีหลายชิ้น” เธอเปลี่ยนเรื่อง “เราจะเก็บไว้บ้าง บางอย่างจะคืนให้คุณภริเพราะเขาควรจะได้เก็บของของพ่อกับของพีชายไว้”

มณฑิรามองดูเพื่อนสาวอย่างไม่อยากจะเชื่อ “แหม ทำใจได้ อย่างนั้นเชียวหรือ ของของคุณพีแต่ละชิ้นราคาต้องเป็นแสนเป็นล้าน จะให้คุณภริไปเฉยๆ เลยหรือ”

“บางอย่างคงต้องให้เขาเก็บไว้แทนเรา ไม่อย่างนั้นถ้าเราลำบากจนต้องขายออกไป อาจจะต้องมานั่งเสียใจทีหลังก็ได้”

“คิดมากจังเลย ฟ้านี่” มณฑิราว่า

เธอเปิดกล่องกำมะหยี่รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าขึ้นดู สร้อยคอเส้นหนึ่ง นอนนิ่งอยู่บนพื้นกำมะหยี่สีน้ำเงินเข้ม ลวดลายทองถักประณีตงดงาม ระดับพลอยแซมเพชรแพรวพราย หญิงสาวหยิบชิ้นดูอย่างชื่นชม

“สร้อยเส้นนี้ สวยแปลกดีจังเลย ของฟ้าหรือว่ารอใครมาไถ่คืน

หรือเปล่า เขาออกแบบแปลกดี ไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อนเลย”

“ของฟ้าจะ นี่แหละคุณพีได้รับมาแทนดอกเบีย...”

มณฑิราหยิบอุปกรณ์เล็กๆ อีกสองชิ้นขึ้นมา เป็นต่างหูห้อย
ระย้าชุดเดียวกัน

“มีต่างหูเข้าชุดกันด้วย... ขอมณลองใส่หน่อยนะ”

“ลองซิ”

มณฑิราลุกไปยืนหน้ากระจก อีกครู่หนึ่งก็หันกลับมาด้วย
ดวงตาเป็นประกายวาววับ เธอจับผมรวมกันไว้บนกระหม่อม อวด
ช่วงคอผุดผาดที่มองเห็นสร้อยเส้นงามโดดเด่น ต่างหูระย้าพราวอยู่
ข้างใบหน้า “สวยไหม”

“สวย”

“ขอมณยืมใส่หน่อยได้ไหม จะไปงานแต่งงานเพื่อนพอดีเลย”

ฟ้ารุ่งอดล้งเล่ไม่ได้ “ชอบเธอ”

“ชอบซิ แหม หวงเธอ ที่เมื่อกี้ยังบอกว่าจะยกของเป็นแสน
เป็นล้านให้คุณกุริเลย”

ฟ้ารุ่งจึงพยักหน้า “มณเอาไปใส่เถอะ ฟ้าเก็บไว้ก็ไม่ได้ใช้
ไม่มีโอกาสเหมาะจะใส่เลย”

“ดีจังเลย ชอบใจฟ้ามากนะ”

เธอหันกลับไปทีกระจก ดวงตาแพรวพราว พุดหยอกเย้า

“ยกสร้อยให้มณได้ไหม แล้วมณจะยกพินาทให้”

“พุดจริงหรือ..?”

“ตกลงหรือเปล่านั้น” เสียงถามเจือหัวเราะสดใส

เธอคิดว่าเพื่อนพุดเล่น ถามยิ้มๆ “ขอคิดดูก่อนได้ไหม”

“ได้ซิ แต่มณขอเอาไปใส่ก่อนนะ แล้วถ้าฟ้าส่งพินาทคืนมา
เมื่อไหร่ มณจะคืนสร้อยกับต่างหูชุดนี้ให้”

บางครั้งฟ้ารุ่งก็ไม่ยอมแพ้เรื่องยกย่อนต่อปากต่อคำ “ถ้ามณ
จะเอาพินาทคืนเมื่อไหร่ ก็ส่งสร้อยคืนมาก็แล้วกัน”

“ได้เลย...!” เพื่อนสาวตอบสนอง หันกลับไปหากระจก
ชื่นชมกับอัญมณีมีค่าซึ่งเธอไม่เคยมีโอกาสได้เป็นเจ้าของ

“ล้อเล่นนะ” เสียงฟ้ารุ่งเจือหัวเราะดังมาจากข้างหลัง แต่
หญิงสาวจะสนใจก็หาไม่

อีกหน่อย เธอจะต้องมีมากกว่านี้ แล้วจะคืนมันให้ฟ้ารุ่งโดยยัง
จะแถม กณาทให้เป็นของขวัญอีกด้วย!

มณฑิราห่อเครื่องประดับชิ้นใหม่จนใส่ออกมาทำงานด้วย
ความหุหุราล้าค่าทำให้ต้องไข่ปกเสื้อปิดไว้ แต่ว่าเธอก็เผลอปล่อย
ให้มันหลุดออกมาอวดสายตาคคนที่ขับรถให้หนึ่ง

“สร้อยสวยนะครับ” ชายหนุ่มทัก

มณฑิราหัวเราะ “ของฟ้าคะ มณกำลังจะไปงานก็เลยขอยืม
เขามาใส่ ฟ้าก็ให้ยืมโดยไม่มีกำหนดเสียด้วย”

“เพื่อนคุณมณใจดีจัง ไม่หวงของ” เขาประชด

“แต่ก็มีข้อแลกเปลี่ยนนะคะ... แลกกับพินาทไป”

“อะไรนะอะ” ชายหนุ่มถามอย่างไม่เชื่อหู

มณฑิราหัวเราะตลก “แต่ล้อกันเล่นกันคะ คุณกุริอย่าสนใจ
เรื่องไร้สาระเลย” เธอพุด ที่จริงก็เพื่อที่จะบอกให้ชายหนุ่มรู้ว่าเธอไม่
มีความผูกพันกับกณาทอีกแล้วเท่านั้นเอง

แล้วเธอก็เล่า “เขานี้ฟ้ารื้อเครื่องประดับออกมาดู บอกว่า
ถ้าจำเป็นก็ต้องขาย... อะไรจะถึงขนาดนั้นกันคะ เขากังวลจนต้อง
รื้อเครื่องประดับออกมาจะขายกินแล้วนะคะนี่”

ชายหนุ่มนึกโกรธคนที่ถูกพุดถึง “เพื่อนคุณมณมีความคิด
แปลกๆ เสมอ ผมไม่รู้จะทำยังไงกับเขาแล้ว”

“พุดกับเขาให้เข้าใจซึ่คะ ไม่อย่างนั้นเขาอาจจะหัวกระเป่า
ออกไปจากบ้านเมื่อไหร่ก็ได้ พุดแต่ว่าจะไปๆ มณก็ไม่เข้าใจ
เหมือนกัน”

“เขาคิดจะไปไหน คุณมณรู้ง้างไหม”

“มณไม่รู้หรอกคะ แต่ว่า... พินาทต้องมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย
แน่ๆ เลย”

มณฑิราไม่ได้สังเกตถึงสีหน้าด้านข้างที่ขมวดขมึงขึ้นด้วยความ
ขัดเคือง.....

อรระออ มองร่างสูงในเสื้อเชิร์ตแขนยาวสีขาวจัดที่เดินผ่านไป
รอยยิ้มสดใสที่ส่งให้ชายหนุ่มเปลี่ยนเป็นเงื่อนจาง เขาไม่ได้มองเธอ
เสียด้วยซ้ำ สีหน้าของชายหนุ่ม บึ้งตึงราวกับโกรธคนทั้งโลก ปิด
ประตูตามหลัง แล้วก็เก็บตัวเงียบอยู่ข้างใน

หญิงสาวถอนใจ เหลียวมองโต๊ะฟ้ารุ่ง ก็ไม่มีวีแววว่าเจ้าของ
โต๊ะจะมา อรระออ ไม่อาจทำงานต่อได้ ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไร

ไม่กล้าเอ่ยปาก ไม่กล้าออกคำสั่ง จะขออะไรจากใครก็ยากเย็นเต็ม
ทน วันๆ ที่ไม่มีฟ้ารุ่งช่างว่างเปล่าน่าเบื่อหน่ายเสียจริงๆ

ในที่สุดเธอก็ ยกหูโทรศัพท์ โลงใจที่ฟ้ารุ่งรับสาย
“ยังไม่มาทำงานหรือคะ พี่ฟ้า วันนี้จะมาหรือเปล่า”

“มีอะไรหรือเปล่าคะ” เสียงถามบอกความกังวล “เมื่อวานนี้
คุณภริ บอกว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี คุณอรก็ทำงานได้ดี ถ้าไม่มีอะไร
พี่จะได้ไม่ต้องมา พี่ยังไม่สบายอยู่เลยคะ”

“ความจริงจะว่าไม่มีอะไรก็ไม่จริง ๆ แหละคะ” หญิงสาว
เสียงอ่อย “แต่ว่าอรเหงาจังเลย ทุกคน ทำงานกันง่วน แต่ไม่เห็น
ส่งงานมาบ้างเลย อรได้แต่พลิกนั่นดูนี่ ไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี”

“หรือคะ” ฟ้ารุ่งลูบหน้าตัวเอง เธอจะคลีนไส้วิ่งเวียนในเวลา
เช้า แล้วก็สบายขึ้น หากไม่ถูกรบกวนด้วยกลิ่นอาหารบางอย่าง
เธอก็สบายดีตลอดช่วงเวลาที่เหลือ

“มานะคะ พี่ฟ้า ถ้ามาถึงแล้วไม่สบาย อรจะพาไปหาหมอ”
“ตกลงคะ งั้นอีกประเดี๋ยวพบกัน”
“จริงๆนะคะ ขอขอบคุณคะ พี่ฟ้า”

อรละออวางหูโทรศัพท์ หลังจากนั้น ก็ไม่ได้ทำอะไรมากไป
กว่านั่งมองเข็มนาฬิกา ร่างสูงในเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวมายืนอยู่ที่โต๊ะ
ทำงานเมื่อหญิงสาวหันมาจากตู้เอกสาร เธอถึงกับสะดุ้ง

“อ๊วย คุณภริ”
รอยยิ้มของ “เจ้านาย” เครื่องขริม “กำลังยุ่งหรือครับ”
“ไม่ยุ่งหรอกคะ” เธอเดินมานั่งตรงข้ามร่างที่เพิ่งจะนั่งลง
“คุณภริจะใช้อะไรอรคะ”

สีหน้าอ่อน ดวงตาหยาดใสตรงหน้า ดูแตกต่างไปจากสตรี
ที่คลุกคลีใกล้ชิดอยู่ในระยะหลังนี้ อรละอออายุไม่น้อยกว่ามณฑิราและ
ฟ้ารุ่งสักเท่าไร แต่ว่าความรู้สึกนึกคิดช่างแตกต่างกันอย่างลิบลับ

ประกายตาของชายหนุ่มอ่อนโยนลง
“ที่ผมอยากให้คุณช่วย คุณอรก็ช่วยไม่ได้”

เขามองดูเครื่องใช้บนโต๊ะทำงานของเธอ สิ่งเล็กๆ น้อยๆ
วางอยู่เต็มโต๊ะ เครื่องเขียนซึ่งออกแบบมาสำหรับเด็ก ปากกาปรุปร่าง
ประหลาด ดินสอมีหัวตัวตลก ไม่บรรทัดลวดลายสีสันสดใส ตุ๊กตา
ตัวเล็กตัวน้อย แจกันดอกไม้ ไม่อยากจะเชื่อว่านี่คือโต๊ะทำงาน

แต่ว่าชายหนุ่มก็ไม่ได้คาดหมายอะไรจากเธอมากกว่าที่เป็นอยู่
“ผมต้องปวดหัวเรื่องงานแล้วยังต้องเคลียร์เรื่องของพี่ชายอยู่ทุก
วัน คนที่ช่วยได้เขาก็ไม่สนใจอะไรเลย” เขาไม่ได้จะตัดพ้อมากไป
กว่าหาเรื่องคุย หญิงสาวถามว่า

“หมายถึงพี่ฟ้าหรือคะ พี่ฟ้าไม่รู้กระมังว่าคุณภริจะให้ช่วยอะไร”
“เขารู้” ชายหนุ่มเน้นเสียง “แต่ว่าเล่นตัว”
“พี่ฟ้ากำลังไม่สบายนะคะ”
“ไม่สบายเป็นอะไร” เสียงถามเจือเยาะหยัน

“ไม่ทราบคะ แต่ประเดี๋ยวถ้าเธอมาแล้วไม่สบาย อรจะพาเธอไป
หาหมอนะคะ”

“ดีครับ” เขามองหน้าใสๆ ที่ไร้มายาของเธอ “คุณแม่ยัง
มารับส่งอยู่หรือเปล่า”

“มาคะ ความจริงอรบอกว่าไม่ต้อง รถติดส่งสารคุณแม่ แต่
คุณแม่บอกว่าอยู่ว่างๆ ไม่ได้ทำอะไร ขอรับส่งอีกสักพักแล้วถึงจะ
ปล่อยให้มาเองกลับเองคะ”

“ขับรถเป็นหรือยัง”
“ยังเลยคะ ได้แต่เดินหน้าถอยหลังอยู่ในบ้านไม่กล้าออกถนน”
ดูท่าที่แล้วก็เดาได้ว่าคงต้องใช้เวลานานนักหนา แต่เขาก็พูด
อย่างเต็มอกเต็มใจว่า “ผมหัดให้ขับดีไหม อีกหน่อยจะได้พึ่งตัวเอง”

“แหม ขอขอบคุณคะ แต่อรคงไม่กล้ารบกวนคุณภริถึงขนาดนั้น
หรอกคะ เพราะคงต้องใช้เวลานานมากๆ กว่าจะเข็นอรให้ขับรถเองได้
ถนนในกรุงเทพก็น่ากลัว ไหนรถจะมาก ไหนถนนจะซับซ้อนวุ่นวาย
เลี้ยวผิดนิดเดียวก็เสียเวลาเป็นชั่วโมงกว่าจะกลับมาที่เก่าได้”

“ถึงยังงี้ก็ต้องฝึกไว้ เดี๋ยวนี้รถเป็นปัจจัยที่ห้า ถ้าคุณอร
ไม่ขับรถจะพลาดโอกาสอีกหลายอย่าง” เขาพูดยิ้มๆ ทำประกายตา
มองเธอ “ไม่ว่าจะนานแค่ไหนผมก็ไม่รังเกียจที่จะสอนคุณอร
กลับจะดีใจเสียด้วยซ้ำ”

อรละออหลบตา ผิวหน้าร้อนจนเป็นสีชมพูเข้ม ชายหนุ่มอด
รู้สึกพอใจไม่ได้...

ร่างบางๆ ในชุดทำงานเรียบๆ เสื้อขลิบลูกไม้สีขาว กระโปรง
แคบสั้นพอดีเข้าสีกาสนิเทเดินใกล้เข้ามา ชายหนุ่มหันมาเห็น รอยยิ้ม
ที่ค้างอยู่บนใบหน้ากลับกลายเป็นเครื่องขริม อรละออหันมองตาม
ดวงตาเป็นประกายวาววามด้วยความยินดี

“นั่นแน่ะ พี่ฟ้ามาแล้ว”

ฟ้ารุ่งเดินมาถึงพอดี “กำลังปรึกษางานกันอยู่หรือคะ มีอะไรให้ช่วยไหม”

เธอวางกระเป๋าถือ ยังกั้นสังเกตเห็นสีชมพูเข้มที่ยังไม่จางลงบนใบหน้าของหญิงสาว อดชำเลื่องมอง “เจ้านาย” ไม่ได้

เอาอีกแล้ว สีหน้าเครียดขริม ขีดคันแปลกแยก เมื่อครุ่นนี้ซึ่งมองจากระยะไกลยังเห็นเขายิ้มแยม อารมณ์ดีอยู่เลย

โกรธเรื่องอะไร... เธออยากจะถามออกมาตรงๆ

“สบายดีแล้วหรือ” น้ำเสียงถามห่างเหิน

“ยังไม่ค่อยสบายค่ะ”

เธอตอบยิ้มๆ ลิปสติกและฝุ่นสีส้มที่โหนกแก้มทำให้ใบหน้าเธอดูสดใสขึ้น เขานี้ฟ้ารุ่งเริ่มอยากจะแต่งตัว ชีวิตน้อยๆ กำลังก่อตัวขึ้นในกายของเธอ คิดที่ไรฟ้ารุ่งก็อึมเอมใจ... ฟ้าไม่ใช่ตัวคนเดียวนะ... เสียงพูดนุ่มนวลยังก้องอยู่ ดวงตาสีเข้มทอแสงอ่อนโยน..... ฟ้ามีพี่ณาท อยู่ที่นี้ เพียงแต่ว่า..... อย่าหันหลังให้พี่อีกก็แล้วกัน...

“ตั้งใจว่าจะไปหาหมอวันนี้ค่ะ”

“ก็ดี” สีหน้าขริม ดวงตากร้าวมองสำรวจเธอนานกว่าปรกติ

“จะใช้อะไรฉีดยาหรือเปล่าคะ”

ชายหนุ่มขยับตัว “เดี๋ยวช่วยไปที่ห้องด้วย”

ร่างสูงลุกเดินจากไป ฟ้ารุ่งรู้สึกไม่สบายใจ แต่วาสีหน้าของอรละออ ซึ่งไม่ได้สังเกตเห็นถึงความผิดปกติใดๆ ยังระบายตัวรอยยิ้ม

“คุณภูริบอกว่าจะสอนให้รถขับ” เธอบอกฟ้ารุ่งอย่างเบิกบาน “อรไม่อยากจะรบกวนแต่เธอว่าเต็มใจ ไม่ว่าจะใช้เวลานานแค่ไหนก็ตาม”

ฟ้ารุ่งมองหญิงสาว ผิวหน้าสีชมพูเรื่อ ปรกกายตาอ่อนไหว ทำให้เธอรู้สึกเป็นห่วงกังวล

ภาพของชายหนุ่มและมณฑิราในยามขีดใกล้ยังไม่ทันจะคลาคลอน นี่เขาคิดจะทำอะไรกับหญิงสาวไร้เดียงสาอ่อนต่อโลกผู้หนึ่งอีก....

เอกสารมากมายถูกเก็บรวมเข้าในแฟ้มใหญ่ แบ่งกันด้วยกระดาษหลากสีที่มีตัวอักษรขนาดใหญ่เขียนบอกไว้ รายงานสรุปจากบริษัทต่างๆ ที่พีร์ซัดทำอยู่ก่อนจะเสียชีวิต สมุดบัญชีและรายงานจากธนาคาร สัญญาต่างๆ ซึ่งยังอยู่ในระหว่างดำเนินการและยังเอกสารอื่นๆ

“ผมอยากให้คุณช่วยสะสางเรื่องพวกนี้” ชายหนุ่มพูดอย่างเคร่งขริม ยังขีดเคื่องอยู่ในที่ “เอกสารต่างๆ ยังมีเข้ามาเรื่อยๆ บางอย่างต้องชวนชววยติดตามเรียกร่องเอามา คนบางกลุ่มไม่ต้องการให้เราเข้าไปวุ่นวาย เขาอยากบริหารงานต่อกันเอง ถ้าเป็นอย่างนั้นผมก็จำเป็นต้องขายหุ้นของพีใหญ่เสีย จะได้ไม่ต้องปวดหัวมาก”

ฟ้ารุ่งพลิกดู พอจะมองเห็นช่องว่างที่ขาดหาย ซึ่งเธอน่าจะช่วยต่อเติมให้เต็มได้

ชายหนุ่มมองเสี้ยวหน้าสีอ่อนที่เคลื่อนไหวอยู่เหนือแฟ้มต่างๆ ขนตาหนาเป็นแพ ดวงตาสีเข้มสะท้อนประกายวาววับ ปลายจมุกมนได้รูปไม่ถึงกับโด่งจัด ริมฝีปากหยักโค้งราวกับถูกบรรจงวาดเคลือบสีส้มอ่อนๆ ผมเหยียดตรงยาวระบ่าเป็นประกาย นุ่มสลวยราวกับใยไหมที่เขาอยากจะได้เล่น

“เบอร์โทรศัพท์และที่ติดต่อของทุกคน รวมอยู่ที่หน้าแรกๆ”

เสียงทุ้มๆ นุ่มนวลขึ้นจนอีกฝ่ายต้องหันมามองอย่างแปลกใจ ดวงตาอ่อนไหวของชายหนุ่มมองเดินไปซ่อนความรู้สึก เธอจึงหันกลับไปสนใจกับงานตามเดิม

“เอกสารทั้งหมดนี้ ขออนุญาต ถ่ายสำเนาไว้อีกชุดหนึ่งได้ไหมคะ จะได้ทำงานง่ายขึ้น แล้วเวลาได้อะไรเพิ่มเติมก็เพิ่มไว้ทั้งสองชุดจะได้ช่วยกันสะสางให้จบเป็นเรื่องๆไป”

“ได้สิ” เสียงตอบรับไม่ลังเล “ผมจะจัดการให้”

หญิงสาวปิดแฟ้ม รู้สึกตาลายจนต้องหลับตาลง

“เป็นอะไรไป” เสียงถามห่างเหิน

เธอผินยิ้ม “เปล่าค่ะ”

ดวงตาที่ทอดมองมาอ่อนแสงลง “ทนายความจะแวะมาตอนบ่าย ส่วนตอนค่ำผมต้องไปหาหมอ.. เลขายังอีกคนของพีใหญ่จะไปด้วยกันไหม”

หญิงสาวยังไม่ทันถาม แค่มองตาเขาก็รีบอธิบายอย่างร้อนตัว

“มธุรสรวบรวมเอกสารและจดหมายสำคัญๆ ไว้ ช่วงกลางวันต่างคนก็ต่างไม่ว่าง ก็เลยจะไปปรับตอนเย็น ผมเสนอจะเลี้ยงข้าวจะได้ฟังเขาพูดเรื่องต่างๆไปด้วย” ชายหนุ่มหยุดคิดหนึ่ง ก่อนจะไปพูดต่อไปราวกับกลัวว่าคนฟังจะเข้าใจเป็นอื่น

“ผมคิดว่าเวลาทานข้าวด้วยกันนี่แหละดีที่สุด เราค่อยๆ ถามเขาก็ค่อยๆ คิดค่อยๆ ตอบ แทนที่จะนั่งจ้องหน้ากันแล้วชักเอาถามเอามันจะเครียดเพราะว่าเป็นเรื่องเป็นราวเกินไป”

“คะ ก็เป็นความคิดที่ดี”

“คุณคิดว่าผมมีเจตนาอย่างอื่นหรือเปล่า” เสียงถามคล้ายร้อนตัว

“เจตนาอะไรหรือคะ” เธอถามยิ้มๆ

“คุณเข้าใจ” ชายหนุ่มคาดเดา “แต่ว่าคุณเข้าใจผิด”

“ฉันยังไม่ได้พูดอะไรเลย”

“แต่ผมรู้ว่าความคิดอะไรอยู่ ความจริงผมไม่มีอะไรเลยไม่ว่าจะ
กับใคร คุณมณ... หรือว่าหนูอร”

“แล้วคุณเคยบอกมณทิราหรือเปล่า” เธอถามขริ้มๆ

ชายหนุ่มย้อนถามว่า “คุณต้องการให้ผมบอกหรือ”

“ฉันเพียงแต่เป็นห่วงหากรว่ามณจะเข้าใจผิด”

“ก็ไม่ดีหรือ ได้ยินว่าเขายกคุณรักให้คุณแล้วนี่” เสียงถาม
ประชดประชัน ฟ้ารุ่งชะงักงวบ

“อะไรนะคะ”

ชายหนุ่มทำเสียงหนักๆ ในลำคอ สีหน้าบึ้งตึง คิ้วของบุหรื
ขึ้นมาจุด

“มณนี่เหลือเกินจริงๆ” ฟ้ารุ่งได้แต่ส่ายหน้า

“คุณอยากได้นายทหารคนนี้นักหรือ”

“คุณภุริคะ พี่ณาทไม่ใช่สิ่งของ เขาเป็นพี่ชายของฉัน”

“ตอนนี้เขาก็ยังเป็นพี่ชายอยู่หรือ”

ใช่หรือไม่ใช่ก็ได้ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเขา ฟ้ารุ่งไม่ชอบสัมผัสเสียง
จับผิดเช่นนั้น คิดว่าเขาไม่มีสิทธิ์ที่จะกีดกันใดๆ ในเมื่อพี่ชายของเขา
ได้เคยตัดเยื่อใยเธอและก็ได้เสียชีวิตไปแล้วอีกด้วย ทว่าในอาการ
พาลพาโลไร้เหตุผลเช่นนี้ ฟ้ารุ่งรู้สึกว่ายายหนุ่มจะไม่ยอมเลิกราง่ายๆ
เธอขยับตัว “ฉันออกไปข้างนอกสักครู่ดีกว่า”

“ไม่ต้องไปหรอก” เสียงขัดหัวน ชายหนุ่มเป็นฝ่ายผุดลุกขึ้น
ก้าวออกไปจากโต๊ะอย่างขุ่นเคือง ร่างสูงเดินไปเดินมาอย่างหงุดหงิด
ทว่าเขารู้ดีว่าหากจนเฉียวหงุดหงิดพาลพาโล ฟ้ารุ่งก็จะหลบหน้าไป
เฉยๆ

ฟ้ารุ่งเองก็เบื่อหน่ายท่าทีของอีกฝ่าย ได้แต่พลิกแพ้มเอกสาร
ไปมา ไม่รู้สึกถึงสายตาที่มองมาครั้งแล้วครั้งเล่า สีหน้าหงุดหงิด
ขุ่นเคืองของชายหนุ่ม ค่อยๆ คลายลง เธอต้องแปลกใจเมื่อสัมผัส
ไออุ่นและกลิ่นหอมอ่อนๆ ของร่างที่เดินมาหยุดประชิดอยู่ข้างๆ

“คุณมณบอกว่าคุณคิดจะไปจากบ้าน”

ฟ้ารุ่งตอบว่า “ใช่คะ ฉันกำลังหาที่อยู่ใหม่”

“ทำไม” เสียงถามเข้มขึ้นอีก

“ฉันต้องไปคะ” หญิงสาวพยายามที่จะอธิบาย “ก่อนคุณพี่
จะเสียชีวิตเธอก็ต้องการให้ฉันย้ายออกอยู่แล้ว ฉันตั้งใจตั้งแต่ตอนนั้น
แล้วว่าหาที่อยู่ใหม่ ที่นั่นไม่ใช่บ้านของฉัน ยิ่งตอนนี้ไม่มีคุณพี่
ฉันก็ยิ่งสมควรจะย้าย อีกหน่อยถ้าคุณภุริแต่งงาน ครอบครัวจะ
ได้อยู่โดยไม่มีคนอื่นแทรกแซง”

“คุณไม่ใช่คนอื่น”

“ฉันเป็นคนอื่นคะ” เธอเน้นเสียงอ่อนโยน เบี่ยงไหล่เพื่อที่จะ
มองหน้าอีกฝ่าย แต่พอสัมผัสร่างที่ยืนอยู่จนชิดก็หันกลับ “ถึงอย่างไร
ก็เป็นคนอื่นสำหรับภรรยาในอนาคตของคุณ ไม่ว่าเธอจะเป็นใครก็ตาม”

“ฉันผมจะไม่แต่งงานกับใคร”

คำพูดนั้นลื่นออกมาอย่างไม่ติดขัด ฟ้ารุ่งคิดว่าเขาเพียงแต่ดึงดัน
เพื่อเอาชนะ มืออ่อนๆ วางลงบนบ่า บีบกระชับพูดอ่อนโยน

“คุณเป็นครอบครัวของผม”

ฟ้ารุ่งอึดอัดใจเสมอกับการสัมผัสใกล้ชิดซึ่งเป็นคำนิยามที่ชายหนุ่ม
ติดตามจากเมืองนอกซึ่งเขาไปใช้ชีวิตอยู่นานถึงหกปี เธอเบี่ยงกายออก
จากการเกาะกุม ลุกขึ้นถอยห่างออกมา

“คุณภุริปรารถนาดีเสมอ ฉันรู้ และขอบคุณ”

เธอพูด กิริยาบ่าเบี่ยงทำให้สีหน้าของอีกฝ่ายกลับขุ่นเคืองขึ้น
อีกครั้ง ฟ้ารุ่งจะเข้าใจก็หาไม่ เธอหยุดพูดเพียงนั้น รู้ว่าหาก
ยืนยั้นที่จะย้ายจากบ้านก็คงจะถกเถียงกันไม่รู้จบ

“ถ้าคุณภุริไม่มีอะไรอื่น ฉันออกไปก่อนนะคะ มิงานรออยู่”

ในเมื่ออีกฝ่ายไม่คัดค้าน นอกจากสีหน้าที่บึ้งตึงขึ้นอย่างขัดเคือง
หญิงสาวก็ผละจากมาเสีย

ชายหนุ่มมองตามร่างที่เดินจากไปอย่างขุ่นเคือง เธอไม่เคย
ยอมรับเขา ไม่เคยสนใจความรู้สึกของเขาสักเพียงนิดเดียว...

มณทิราเดินไปเดินมาอยู่ในห้องนั่งเล่นซึ่งเชื่อมต่อกับห้องรับแขก
เพียงคนเดียวเมื่อฟ้ารุ่งกลับถึงบ้าน สีหน้าของหญิงสาวบอกความ
หงุดหงิด “กลับเสียดึกเชียว” เธอต่อว่า

“เพิ่งจะสามทุ่มเท่านั้นเอง รถติดมากตามเคย” ฟ้ารุ่งพูด
ก่อนจะถาม “มณทานข้าวแล้วหรือยัง”

“เพิ่งทานเมื่อคืนเอง อุตสาหกรรมหัวท้องรอ ไม่มีใครกลับมาสักคน”
 “คุณภริามีธุระเกี่ยวกับเรื่องคุณพี”
 “ใจดำจัง จะโทรบอกให้รู้สักนิดก็ไม่ได้”

ฟ้ารุ่งนั่งลง มองจอโทรทัศน์ที่ถูกเปิดทิ้งไว้ หากมณฑิรารู้ว่า คนที่ภริยาไปพบและพาไปทานอาหารค่ำด้วยเป็นหญิงสาวสวย เธอจะคิดอย่างไรหนอ

“ตัวเองไปหาพีณาทมาละซี”

ฟ้ารุ่งพูดแก้ว่า “ไปหาพีราตรี”

“ก็หาพีณาทนั่นแหละ”

“ก็ได้... หาพีณาท” ฟ้ารุ่งเบื่อกว่าจะถกเถียงด้วย “แต่ฟ้ายืนยันทนะมณ พีณาทยังรอเธออยู่”

“เฮอะ ก็รอไปเถอะ” มณฑิราพูดอย่างหงุดหงิด

“มณไม่ได้โทรหาพีณาทเลยหรือ”

“เปล่า ถ้าเราโทรแล้วเมื่อไหร่จะจบสักที”

ฟ้ารุ่งถอนใจ “มณตั้งใจจะจบจริงๆ หรือ”

“ใช่”

“เพราะคุณภริยาหรือ”

มณฑิรา นั่งไป จะบอกว่าใช่ก็ไม่เต็มปาก เท่าที่เธอรู้ ภริยาไม่มีใครอื่นนอกจากแสงดาว แต่ว่าที่เท่าที่เขามีต่อเธอ นั้น บางครั้งอ่อนหวานเอาอกเอาใจ บางครั้งห่างเหินไม่คล้ายคนรักกันเสียเลย

หญิงสาวนั่งลงข้างๆ “มณรู้สึกมานานแล้วว่าเข้ากับพีณาทไม่ได้ พีณาทไม่กุกักกักขี้เล่น ทำอะไรเป็นจริงเป็นจังไปหมด ไม่มีเสน่ห์ ไม่แพรวพราวอย่างคุณภริยา แล้วเขาก็ชอบอะไรที่มันพึ้นๆ ไม่ว่าจะป็นอาหารการกิน เสื้อผ้าของใช้ ไม่มีรสนิยมอะไรเลย”

“เพราะว่าเขาไม่ใช่คนฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยต่างหาก” ฟ้ารุ่งแก้แทน “พีณาทเป็นทหาร พ่อเขาที่เสียไปแล้วก็เป็นนายทหาร ฟ้าว่าพีณาทเป็นคนหนักแน่นมั่นคง รู้จักใช้ชีวิตในขอบเขตปัจจัยที่มี คนอย่างนี้อยู่ที่ไหนก็ไม่ลำบาก”

“ในเมื่อตัวเองชื่นชมพีณาทนักก็เก็บเอาไว้เถอะ... เก็บไว้ให้ดีๆ ก็แล้วกัน อย่าให้มาจุ่นจ้านจนคุณภริยาเข้าใจผิด”

“แต่ว่ามณอ่านคุณภริยาออกไหม ว่าจริงๆ แล้วเขารู้สึกอย่างไร” ฟ้ารุ่งอดเตือนไม่ได้ “เขาขี้เล่น แพรวพราวกับผู้หญิงทุกคน มันเป็นนิสัยของเขา”

“ถึงอย่างไรเขาก็ต้องเก็บใครเป็นพิเศษไว้ในใจบ้างละน่า”

มณฑิราตั้งความหวังก่อนจะถาม “แล้วเขามีใครที่ออฟฟิศหรือเปล่า”

“สาวๆ ที่ออฟฟิศชอบเขาทั้งนั้น ดีที่คุณภริยาไม่ได้มีท่าทีกับใคร เขาทำตัวเป็นนายที่ดี”

“นั่นไง” เพื่อนสาวหัวเราะ “ขนาดอยู่ที่ออฟฟิศหอมล้อมด้วยสาวๆ ยังไม่มีปัญหาอะไรเลย แล้วจะต้องเป็นห่วงอะไร”

ฟ้ารุ่งต้องยอมจำนน “ถ้ามณมันใจก็แล้วไป”

“ตัวเองไม่มีปัญหาใช่ไหม เรื่องมณกับคุณภริยา”

“ฟ้าจะมีปัญหาอะไร ถ้ามณกับคุณภริยามีความสุข ฟ้าก็พอใจ”

“แล้วตัวเองรู้สึกยังไงกับคุณภริยา”

“ถามอะไรอย่างนี้....”

“เราแค่อยากรู้” สีหน้าและประกายตาจริงจังของเพื่อนสาว ทำให้ฟ้ารุ่งต้องหยุดคิด มณฑิราพูดว่า

“ตัวเองรู้สึกอย่างไรก็ตอบมาตรงๆ ก็แล้วกัน”

หญิงสาวพูดว่า “ฟ้าชอบคุณภริยาที่เขาเป็นมิตร เป็นเพื่อน.... ฟ้านิยมในความจริงใจเวลาเขาทำงาน เขารับฟังทุกคน รู้จักแยกแยะเลือกเอาตรงที่ดีมีประโยชน์มาใช้ เขามีหลักการและทำตัวดีมาก”

“แค่นี้หรือ”

มณฑิราถามเมื่อฟ้ารุ่งหยุดพูด ภาพของคนทั้งสองที่มณฑิราเคยพบเห็นทำให้กลางแคลงใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคำคืนที่มณฑิรายืนคอยอยู่ที่ประตูขณะที่คนทั้งสองซึ่งเพิ่งลงจากรถเดินไล่กันมาราวหนุ่มสาวที่กำลังอ้อนงอนกัน ภริยาจับฟ้ารุ่งประชิดติดตัว สัญญาที่จะไม่ทอดทิ้ง แล้วพอเห็นเธอ ชายหนุ่มก็ทำท่าเหมือนเด็กทำผิดที่ถูกจับได้...

“ก็แค่นี้ละซี ถึงพูดอีกทั้งวัน เนื้อหามันก็มีแค่นี้”

“ไม่อยากจะเชื่อเลย”

“อยากเชื่อก็เชื่อ ไม่อยากเชื่อก็ไม่ต้องฝืนใจ” ฟ้ารุ่งวางมือลงบนท่อนขาของอีกฝ่าย จับเขย่าเบาๆ “แต่บอกมณได้แล้ว คุณภริยาไม่ใช่ผู้ชายในอุดมคติของฟ้า ถ้าเป็นแค่เพื่อนกับเขาก็สบายใจดี แต่ถ้าเป็นแฟน ฟ้าว่าชีวิตทั้งชีวิตต้องไม่ราบรื่น”

“เธอก็จริงจังมากเกินไปเหมือนพีณาทนั่นแหละ” มณฑิราว่า “ดีแล้วละ กลับไปหาพีณาท ของเธอเถอะ ชีวิตคงราบรื่นตลอดกาลละ”